

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **G. Ch.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2012, č. j. CPR-8848-3/ČJ-2012-9CPR-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2013, č. j. 4 A 85/2012 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 29. 6. 2012, č. j. KRPA-18743/ČJ-2011-000022, bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, správní vyhoštění. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 4 roky. Současně mu byla podle § 118 odst. 3 zákona stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze; ten rozsudkem ze dne 30. 1. 2013, č. j. 4 A 85/2012 - 36, žalobu zamítl. Nepřisvědčil žalobci, že správní orgány pochybily při provádění listinných důkazů. Jako nedůvodnou shledal městský soud i námitku nesouladu závěrů žalované s okolnostmi vyplývajících ze správního spisu ohledně účelovosti manželství žalobce nebo otázky opuštění území ČR. Stejně tak zásah do soukromého a rodinného života žalobce, resp. délku uloženého zákazu vstupu na území, vyhodnotil soud jako přiměřenou okolnostem případu. Pochybení žalované neshledal soud ani při stanovení počátku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že jsou dány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů.

[4] Stěžovatel má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou materiální pravdy. Nebyl totiž dostatečně zjištěn skutkový stav věci a důkazy, na které správní orgány odkazovaly, nebyly v řízení provedeny zákonným postupem. Tím došlo k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces. Stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění zejména z důvodu, že se při pobytové kontrole prokázal padělaným dokladem. Listinný důkaz prokazující tuto skutečnost však nebyl proveden v souladu se zákonem, neboť správní orgán v dané věci nenařídil ústní jednání a stěžovatel ani nebyl vyrozuměn o záměru správního orgánu o provedení důkazu mimo jednání, o čemž by musel být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 a § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Postupem správních orgánů tak byl stěžovatel zbaven možnosti vyjádřit se k prováděnému důkazu.

[5] Dále stěžovatel zpochybnil závěry správních orgánů, že od 19. 1. 2010 do 22. 3. 2011 pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza a že poté, co mu bylo dne 21. 5. 2005 uloženo správní vyhoštění, tuzemsko vůbec neopustil. Uvedená tvrzení jsou nepřezkoumatelná, jelikož nemají oporu ve spisovém materiálu. Obdobně zmatečné je i závěr žalované, že manželství uzavřel stěžovatel účelově s cílem legalizovat svůj pobyt v České republice. Stěžovatel s manželkou P. J. a synem Y. Ch. skutečně pobývá na společné adrese.

[6] Městský soud dále nesprávně posoudil právní otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí žalované do rodinného a soukromého života stěžovatele. Stěžovatel pobývá v tuzemsku nejen se svou manželkou, ale i s jejich nezletilým synem. Správní orgány přecenily intenzitu veřejného zájmu, který byl jednáním stěžovatele dotčen, a bagatelizují dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Navíc stanovením téměř maximální doby vyhoštění správní orgány fakticky vylučují v dohledné době společné soužití rodiny. K tomu stěžovatel odkázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvu o právech dítěte a judikaturu správních soudů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2007, č. j. 1 As 39/2007 - 72, nebo ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29).

pokračování

[7] Stěžovatel dále namítl nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů. Podle něj se městský soud nevypořádal s argumentací žalobce obsaženou pod bodem V. žaloby, že rozhodnutí žalované je vydáno v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a v rozporu s aplikační praxí žalované. V obdobné právní věci žalovaná zrušila prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu nepřiměřeného dopadu do rodinného života cizince.

[8] Závěrem stěžovatel namítl nesprávné právní posouzení navázání doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, na dobu vykonatelnosti rozhodnutí. Názor městského soudu nemá oporu v právních předpisech, neboť z § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze dovodit, že by policie při stanovení doby zákazu vstupu na území mohla ve výroku extenzivně upravovat běh platnosti takové doby. Stěžovatel zmínil skutečnost, že předmětná právní otázka byla předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, nicméně domnívá se, že rozšířený senát potvrdí právní názor zastávaný stěžovatelem.

[9] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejprve Nejvyšší správní soud hodnotil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů [ad III. A); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Dále se zabýval namítanou vadou správního řízení spočívající v nezákonně provedeném dokazování [ad III. B); důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Poté hodnotil námitku nesprávně posouzeného, resp. nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve správním řízení [ad III. C); důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a námitku nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalované do rodinného života stěžovatele [ad III. D); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Závěrem se Nejvyšší správní soud věnoval námitce nesprávného posouzení zákonnosti doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie [ad III. E); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

III. A) Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že se městský soud vůbec nevypořádal s žalobní námitkou obsaženou v části V. žaloby; na tomto místě stěžovatel tvrdil, že rozhodnutí žalované je v rozporu s její aplikační praxí a v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. V téměř identické

právní věci žalovaná podle stěžovatele rozhodnutí o správním vyhoštění zrušila z důvodu nepřiměřeného dopadu do rodinného života cizince.

[15] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené“, a to zejména tehdy „jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů bude dána rovněž tehdy, „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[16] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že městský soud opravdu v napadeném rozsudku výslovně nereagoval na výtku obsaženou v žalobě, že rozhodnutí žalované je v rozporu s rozhodovací praxí policie vyjádřenou např. v rozhodnutí ze dne 24. 9. 2012, č. j. CPR-7831/ČJ-2012-CPR-V243. Je však zřejmé, že námitkou nesprávného posouzení dopadů rozhodnutí žalované do osobního a rodinného života stěžovatele, s níž uvedená výtky bezprostředně souvisí, se městský soud zabýval detailně na stranách 5 a 6 napadeného rozsudku. Soud individuálně zkoumal a hodnotil situaci stěžovatele na základě skutkového stavu zjištěného ve správním řízení a vážil přiměřenost zásahu do rodinného života stěžovatele, k němuž došlo v důsledku vydání rozhodnutí žalované. Uzavřel, že žalovaná svým rozhodnutím nezasáhla nepřiměřeným způsobem do osobního a rodinného života stěžovatele.

[17] Nejvyšší správní soud tak má s ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu za to, že městský soud dostatečně posoudil konkrétní okolnosti předmětného případu a podrobně vyjádřil, proč v daném případě nebyl zásah do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený. Odpovědné posouzení této otázky je otázkou interpretace § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a rovněž otázkou skutkovou, která závisí na konkrétních okolnostech řešeného případu (srov. bod [32] níže); nelze tak bez dalšího přejímat závěry vyslovené v jiném rozhodnutí žalované, v němž byl zásah do rodinného života cizince způsobený rozhodnutím o vyhoštění shledán nepřiměřeným. Z napadeného rozsudku městského soudu je patrné, že soud poskytl propracovanou a ucelenou argumentaci, proč nelze dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele považovat za nepřiměřené. Pokud tedy městský soud výslovně nedoplnil, že v tomto ohledu není rozhodný postup žalované v jiných, byť skutkově obdobných věcech, ale že záleží především na konkrétních okolnostech řešeného případu, jedná se pouze o dílčí nedostatek slovního vyjádření myšlenky městského soudu, který však *per se* nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Jak uvedl Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo

pokračování

ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41]. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu tedy není důvodná.

III. B) Namítaná vada správního řízení spočívající v nezákonně provedeném dokazování

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti dále uváděl, že se správní orgány dopustily vady řízení, neboť prováděly listinné důkazy mimo jednání a stěžovatel tak neměl možnost vyjádřit se k těmto důkazům. Městský soud v tomto ohledu konstatoval, že zmíněný listinný důkaz (expertiza o pravosti cestovního dokladu) je součástí správního spisu a stěžovatel s ním byl v rámci správního řízení seznámen. Bylo by tak nadbytečné učinit o provádění předmětného důkazu záznam do správního spisu.

[19] Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že s existencí odborného vyjádření Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 23. 3. 2011, podle kterého byl stěžovatelem předložený průkaz totožnosti občana Slovenské republiky vystavený na jméno H. Ch. celkovým padělkem dokladu, byl stěžovatel seznámen nejpozději dne 24. 3. 2011. Při ústním jednání konaném tohoto dne byli stěžovatel i jeho zástupce seznámeni s výsledky znaleckého zkoumání předmětného cestovního dokladu a byli informováni o dosud shromážděných podkladech pro rozhodnutí (srov. protokol o vyjádření účastníka ze dne 24. 3. 2011, č. j. KRPA-18743/ČJ-2011-000022). Usneseními ze dne 18. 4. 2011, 13. 7. 2011 a 12. 4. 2012 správní orgán prvního stupně vyzval stěžovatele k seznámení se s podklady rozhodnutí a k podání návrhů na doplnění dokazování. Obsah předmětného dokumentu byl tedy stěžovateli znám více než rok před vydáním prvoinstančního rozhodnutí (29. 6. 2012). Zdejší soud proto vůbec nemusel posuzovat, zda byl postup správních orgánů týkající se tohoto vyjádření vadou řízení. Je evidentní, že o odborném vyjádření stěžovatel věděl a mohl jeho závěry v průběhu správního řízení kdykoliv zpochybnit. Jak k tomu ostatně dodává doktrína: „*Takový postup [přečtení či sdělení obsahu listiny] by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit –pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamená z hlediska listiny samotné žádnou 'přidanou hodnotu'.*“ (Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. II. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 537).

[20] Námitka je proto nedůvodná.

III. C) Námitka nedostatečně, resp. nesprávně zjištěného skutkového stavu

[21] V kasační stížnosti stěžovatel upozorňoval rovněž na nesprávně, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav ve správním řízení. Podle jeho názoru neexistovaly důkazy pro závěr správních orgánů, že vůbec neopustil území České republiky a celou dobu nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2005. Nesouhlasil rovněž se závěry správních orgánů o účelovosti uzavřeného manželství. Městský soud na základě údajů vyplývajících z předloženého správního spisu konstatoval, že skutkové okolnosti zjištěné ve správním řízení potvrzují zmíněný závěr správních orgánů. Pokud stěžovatel svými tvrzeními a důkazy skutkový stav nevyvrátil, je udržitelný závěr žalované, že stěžovatel území České republiky neopustil a pobýval zde v rozporu s uloženým rozhodnutím o správním vyhoštění. Městský soud rovněž nepřisvědčil názoru stěžovatele o nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti tvrzení správních orgánů o účelovosti uzavřeného manželství; závěry mají oporu ve zjištěném skutkovém stavu a jsou logické.

[22] Ze správního spisu vyplynulo, že dne 22. 3. 2011 ve 23:25 hodin byl stěžovatel kontrolován hlídkou Policie České republiky v místě Praha 5, OC Nový Smíchov, a byl vyzván k prokázání totožnosti. Předložil hlídce občanský průkaz Slovenské republiky vydaný na jméno H. Ch. Hlídka pojala podezření, že by se mohlo jednat o pozměněný či padělaný doklad, proto stěžovatele na místě zadržela a následně jej převezla na místní součást oddělení pátrání, kontroly pobytu a eskort. Tam byla provedena kontrola dle AFIS (*Automated Fingerprint Identification System*), při níž byla nalezena shoda s X – Ch. G. T., narozený X, státní příslušník Č. l. r. Bylo zjištěno, že stěžovatel pobývá na území České republiky neoprávněně, neboť nerespektoval dříve vydané rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 20. 1. 2005, č. j. SCPP-117/OV-III-2005, a nevycestoval z území po dobu stanovenou v citovaném rozhodnutí.

[23] Při podání vysvětlení dne 23. 3. 2011 stěžovatel uvedl, že má v České republice manželku a jedno dítě ve věku 1 roku, oba dva jsou čínské národnosti. Následně byla v řízení vyslechnuta manželka žalobce, J. P., která dne 24. 3. 2011 uvedla, že stěžovatel je vzorným otcem a manželem. Požádala správní orgány o maximální shovívavost v řízení o správním vyhoštění s ohledem na dopad do rodinného života a dopad na jejich dítě. Usnesením ze dne 18. 4. 2011 správní orgán prvního stupně vyzval stěžovatele k seznámení s podklady rozhodnutí a k podání návrhů na doplnění dokazování do 26. 4. 2011. Tohoto práva stěžovatel využil a navrhl provedení místního šetření na adrese N. 1060, P. Při místním šetření konaném dne 24. 5. 2011 správní orgán zjistil, že v bytě č. 4 bydlí paní J. P. sama se svým synem Y. Ch. narozeným X. Syn byl v předmětné době v Číně u rodiny, protože ona je sama a nemohla by se o něj dostatečně postarat. Stěžovatel doložil potvrzení o uzavření manželství s J. P. dne 19. 1. 2010 na Velvyslanectví Čínské lidové republiky v ČR a rodný list dítěte Y. Ch., kde je jako otec dítěte uveden stěžovatel a jako matka J. P.

[24] Při výslechu konaném dne 6. 2. 2012 stěžovatel uvedl, že se se svojí manželkou seznámil v roce 2009. Od sňatku, k němuž došlo dne 19. 1. 2010, žijí s manželkou společně v Praze. Syn byl v Číně od května do října 2011, protože ho chtěli vidět jejich rodiče. Letěl tam s manželkou, ta poté odletěla sama a vrátila se pro něj. Nyní pečují o syna společně; stěžovatel je s ním doma a manželka pracuje. V zemi původu nemá stěžovatel byt, má tam rodiče a sestru. Manželka stěžovateli na velvyslanectví Čínské lidové republiky zařídila pas; nemá v něm žádné potvrzení o vycestování z ČR. Stěžovatel dále uvedl, že syn si v České republice přivykl na zdejší klimatické podmínky. Když byl v Číně, byl neustále nemocný. Stěžovatel rovněž doložil prohlášení paní N. K., z něhož vyplynulo, že stěžovatel i jeho manželka jsou podle paní K. velmi pracovití a skromní. Stěžovatel se o syna staral, sám jej oblékal a pečoval o něj.

[25] Nejprve Nejvyšší správní soud hodnotil, zda závěr správních orgánů o tom, že stěžovatel od roku 2005 nevycestoval z území České republiky, přestože mu bylo uloženo v roce 2005 správní vyhoštění, má oporu ve zjištěném spisovém materiálu. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 29. 6. 2012, č. j. KRPA-18743/ČJ-2011-000022, podrobně popsal, že „cestovní doklad [stěžovatele] není opatřen vstupním ani výstupním razítkem hraniční kontroly. V informačních systémech Policie ČR není také žádný záznam o tom, že jste překročil hranice České republiky.“ Správní orgán odkázal na čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících příhraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), podle něhož *není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotýcném členském státě.*

pokračování

Uvedenou domněnku je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uvedenou domněnku neopuštění území nevyvrátil, vycházely správní orgány z toho, že stěžovatel území České republiky neopustil a pobýval v tuzemsku po 31. 5. 2007, kdy bylo pravomocně ukončeno jeho řízení o mezinárodní ochraně, neoprávněně. Naplnění podmínek dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (pobyt na území bez víza nebo platného oprávnění k pobytu) správní orgány odvozovaly až od 19. 1. 2010 (do 22. 3. 2011), tj. ode dne uzavření manželství na Velvyslanectví Čínské lidové republiky v Praze. Sám stěžovatel ve své výpovědi dne 6. 2. 2012 potvrdil, že ode dne uzavření manželství žije s manželkou ve společném bytě v P. (srov. bod [24] shora). S uvedenými závěry se ztotožnila i žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí.

[26] Na základě shora citované pasáže z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a skutkových okolností vyplývajících ze správního spisu lze uvést, že závěr správních orgánů o tom, že stěžovatel nevycestoval z území České republiky poté, co bylo v roce 2007 skončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, má oporu ve spisovém materiálu a je řádně vysvětlen. Pokud stěžovatel se závěry správních orgánů v tomto směru nesouhlasil, bylo na něm, aby vyvrátil domněnku obsaženou v čl. 11 Schengenského hraničního kodexu a sám prokázal (např. předložením kopie letenky či jízdenky, návrhem na provedení svědecké výpovědi či jinými důkazy), že území České republiky v roce 2007 opustil. Pokud v tomto směru zůstal stěžovatel pasivní a navíc sám výslovně potvrdil, že se od 19. 1. 2010 zdržuje nepřetržitě v P., nemůže nyní s úspěchem namítat, že závěry správních orgánů o neoprávněném pobytu stěžovatele na území České republiky nemají oporu ve spisovém materiálu. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu proto není důvodná.

[27] Co se týče otázky účelovosti uzavřeného manželství, tu správní orgány dovozovaly ze skutečnosti, že se stěžovatel s manželkou seznámil a následně uzavřel manželství v době, kdy neměl na území České republiky žádný pobytový status a byl veden v evidenci nežádoucích osob. Vzhledem k tomu, že následně na základě vztahu s J. P. mohl být stěžovateli udělen pobytový status, uzavřel správní orgán prvního stupně, že se jednalo o účelové jednání. Na tomto místě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry městského soudu, že popsání skutkové okolnosti ohledně uzavření manželství stěžovatele mají oporu ve spisovém materiálu, jsou řádně a logicky vysvětleny. Správní orgány tak oprávněně mohly z popsanych skutečností vyvodit závěr o účelovosti jednání stěžovatele. Otázkou, zda správní orgány správně posoudily dopady rozhodnutí o vyhoštění do osobního a rodinného života stěžovatele v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, se Nejvyšší správní soud zabýval detailně v bodě III. D) tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené neshledal důvodnou ani námitku nesprávného posouzení skutkového stavu v projednávaném případě.

III. D) Námitka nesprávného posouzení dopadů do osobního a rodinného života stěžovatele

[28] Další námitka obsažená v kasační stížnosti je polemika stěžovatele se závěrem městského soudu, že dopady rozhodnutí žalované do jeho soukromého života nejsou nepřiměřené okolnostem projednávaného případu. Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že dotčení rodinného života je zcela únosné a přiměřené v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání.

[29] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona *zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[30] Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 29. 6. 2012 podrobně hodnotil soukromé a rodinné vazby stěžovatele na území České republiky (strana 5 – 6 rozhodnutí). Konstatoval, že *„samotná existence vztahu vyhošťované osoby k občanům a osobám na území České republiky, stejně jako případné sdílení společné domácnosti či deklarovaná hloubka citů mezi posuzovanými osobami neznamená ještě automaticky shledání nemožnosti vydání Rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Podle správního orgánu se stěžovateli podařilo prokázat existenci soukromých vazeb na území České republiky ke své manželce a synovi. Současně však dodal, že *„[c]izinec, který se nachází na území České republiky dlouhodobě a vědomě nelegálně, je v situaci, kdy musí počítat s tím, že jeho rodinné vztahy a ostatní vazby se budou v budoucnu s vysokou pravděpodobností realizovat mimo území České republiky. Pokud si však cizinec začne budovat rodinné vazby na území jiného státu v době, kdy jeho pobyt je spojen s porušováním právních předpisů, nemůže být tato skutečnost sama o sobě považována za důvod, pro který nelze rozhodnout o správním vyhoštění (...). Jmenovaný má na území České republiky manželku a syna, se kterými může v případě oboustranného zájmu žít na místě, kde budou mít všichni povolený pobyt (...). Správní orgán si je vědom také skutečnosti, že každé nucené vycestování cizince může být zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Ve Vašem případě je však přesvědčen, že takovýto zásah nebude vzhledem k výše uvedeným skutečnostem zásahem nepřiměřeným, neboť předešlé chování cizince představuje skutečné a dostatečné závažné obžehání zájmů společnosti. V tomto případě proto veřejný zájem na vyhoštění cizince převážil nad ochranou jeho soukromého života.“* S uvedenými závěry se ztotožnila i žalovaná v napadeném rozhodnutí. Konstatovala, že rozhodnutí o správním vyhoštění neznamená nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, neboť je možná rychlá integrace stěžovatele a jeho rodiny v Číně. Odvolací orgán neshledal porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, protože v daném případě nešlo o tak dlouhodobý a intenzivní vztah, jak jej definuje judikatura Evropského soudu o lidská práva. Stěžovatel a jeho rodina pak dle žalované mají reálnou možnost vycestovat a usadit se v zemi původu stěžovatele.

[31] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Úner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne

pokračování

31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

[32] Výklad pojmu „*nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života*“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 – 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 – 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 – 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.), body 40 a 41, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>]. Výklad a aplikace pojmu „*nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života*“ by proto měly být v souladu s § 65 a násl. s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné. Požadavek na řádný soudní přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k čl. 8 Úmluvy vyjádřil také ESLP např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2011, *Alim proti Rusku*, stížnost č. 39417/07.

[33] Nejvyšší správní soud proto zkoumal, zda správní orgány (a následně i městský soud) při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele postupovaly v intencích výše uvedeného (srov. zejména body [31] a [32]).

[34] Správní orgány v řízení nezpochybnily hloubku citů a rodinného vztahu stěžovatele, jeho manželky a syna. Jako určující však vyhodnotily skutečnost, že stěžovatel navázal vztah s manželkou v České republice v době, kdy pobýval na území neoprávněně. Nemohl se tak rozumně spoléhat na to, že na území České republiky, kde si následně založil rodinu, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva zcela zásadní (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Pokud se o výše popsáný případ jedná, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozsudky ze dne 24. 11. 1998, *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek *Rodrigues da Silva a Hoogkamer*, citovaný v bodě [31] shora). Tyto výjimečné okolnosti v projednávané věci podle Nejvyššího správního soudu nebyly naplněny. V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. shora citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07).

[35] Důležitou okolností pro závěr správních orgánů o přiměřenosti uloženého správního vyhoštění byla rovněž skutečnost, že stěžovatel i jeho rodinní příslušníci pobývající na území České republiky jsou čínské národnosti a mají relativně pevné vazby na Čínu (žijí tam jejich rodiče, resp. sestra stěžovatele, manželka jejich dítě téměř na 5 měsíců ponechala v Číně v péči jejich rodičů, protože se o syna z důvodu pracovní vytíženosti nemohla v České republice starat). Manželka stěžovatele sice od roku 2008 podniká v tuzemsku, nicméně pokud by se se stěžovatelem rozhodli v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění upřednostnit rodinný život, mohli by spolu se synem přesídlit do země původu, neboť tam stěžovatel i jeho manželka mají rodinné vazby a hovoří čínsky.

[36] V projednávaném případě předchází chování stěžovatele na území České republiky (nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2005, prokázání se hlídce policie padělaným cestovním dokladem) představení narušení veřejného pořádku, které podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odůvodňuje vyhoštění stěžovatele. Je nepochybné, že stěžovatel vzhledem ke svému neoprávněnému pobytu na území ČR minimálně od 19. 1. 2010 do 22. 3. 2011 již při uzavření sňatku a zakládání rodinného života s J. P. mohl předvídat, že jeho setrvání na území ČR za daných podmínek může vést k nucenému správnímu vyhoštění. S těmito okolnostmi byla nepochybně seznámena i manželka stěžovatele. Nyní se tak stěžovatel nemůže s úspěchem dovolávat nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života, neboť s možností nuceného odchodu z území mohl stěžovatel při navazování rodinného vztahu na území, kde nepobýval oprávněně, počítat. I s ohledem na shora citovanou judikaturu ESLP (srov. zejména bod [33] shora) tak nelze dospět k závěru, že by bylo vyhoštění stěžovatele bylo v projednávaném případě nepřiměřené, a tedy nesouladné s čl. 8 Úmluvy.

[37] Na základě uvedených závěrů shledal Nejvyšší správní soud posouzení otázky přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, které učinily správní orgány i městský soud za dostatečné a souladné se zákonem. Námitka nesprávného posouzení této otázky městským soudem je tedy nedůvodná.

III. E) Námitka nesprávného posouzení zákonnosti doby zákazu vstupu na území

[38] Poslední námitkou obsaženou v kasační stížnosti je názor stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil zákonnost postupu správních orgánů, které dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, spojily s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Podle stěžovatele správní orgány nebyly oprávněny stanovit počátek doby zákazu vstupu na území. K tomu městský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, podle něhož byly správní orgány oprávněny stanovit i počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

[39] Podle prvního odstavce ustanovení § 118 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2012 do současnosti, *se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území. Čtvrtý odstavec citovaného ustanovení uvádí, že do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území*

pokračování

členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

[40] Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 150/2011 - 68, z dikce § 118 odst. 1, věty druhé, zákona o pobytu cizinců vyplývá, že je-li policie ze zákona povinna v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je současně oprávněna stanovit si na základě vlastního uvážení také počátek, resp. konec této doby (argument *a maiori ad minus*). Lze tak konstatovat, že ustanovení § 118 odst. 1 zákona, ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území (obdobně srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83, publikované pod č. 2586/2012 Sb. NSS).

[41] Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu tedy jasně vyplývá, že správní orgány byly s ohledem na § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců oprávněny stanovit počátek doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Městský soud tedy nepochybil, pokud v napadeném rozsudku odkázal na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 106/2010 - 83, a vyšel z jeho závěrů. Nebyly dány ani důvody pro přerušení řízení do rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 9 As 131/2011, neboť otázka předložená rozšířenému senátu v dané věci se týká interpretace § 118 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011. V předmětné věci však správní orgány postupovaly podle znění účinného od 1. 1. 2012. Námitka nesprávného posouzení této otázky městským soudem proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[43] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu